

Regula Sancti Patris Benedicti

Benedikt <Montecassino, Abt, Heiliger>

Moguntiae, 1604

II. Qualis debeat esse Abbas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64533)

natura molliti, adhuc operibus seruantes te-
culo fidem, mētiri Deo per tōsuram noscū-
tur. Qui bini aut terni, aut certē singuli sine
pastore, non Dominicis, sed suis inclusi ou-
libus, pro lege eis est desideriorum voluptas;
cūm quicquid putauerint vel elegerint, hoc
dicunt sanctam, & quod noluerint putant
non licere. Quartum verò genus, est mo-
nachorum quod nominatur Gyrouagim;
qui tota vita sua per diuersas prouincias ter-
nis aut quaternis diebus per diuersorum cel-
las hospitantur, semper vagi, & nunquam
stabiles, & propriis voluptatibus & gulæ il-
lecebris seruietes, & per omnia deteriores
Sarabaitis: de quorum omnium miserima
conuersatione melius est silere, quàm loqui.
His ergò omissis, ad cœnobarum fortissi-
mum genus disponendum, adiuuante Do-
mino, veniamus.

Gyrouag

Qualis debeat esse Abbas. CAP. II.

ABBAS qui præesse dignus est monaste-
rio, semper meminisse debet, quod di-
citur: & nomē maioris, factis implere. Chri-
sti enim agere vices in monasterio creditur,
quandò ipsius vocatur prænomine, dicente
Apostolo: Accepistis spiritum adoptionis fi-
liorum, in quo clamamus, Abba pater. Ideo
que Abbas nihil extra præceptum Domini
(quod absit) debet aut docere, aut consti-
tuere, vel iubere: sed iussio eius vel doctrina,
fermentum diuinæ iustitiæ in discipulorum
menti-

Roman. 8.

mentibus conspergatur. Memor sit semper Abbas, quia doctrinæ suæ vel discipulorum obedientię vtrarumque rerum in tremendo iudicio Dei facienda erit discussio. Sciatque Abbas culpæ pastoris incumbere, quicquid in ouibus paterfamiliâs vtilitatis minus poterit inuenire. Tantùm iterum liber erit, si inquieto vel inobedienti gregi pastoris fuerit omnis diligentia attributa, & morbidis earum actibus vniuersa fuerit cura exhibita: pastor earum in iudicio Domini absolutus, dicat cum Propheta Domino: Iustitiam tuam non abscondi in corde meo, veritatem tuam & salutare tuum dixi: ipsi autem contemnentes spreuerunt me. Et tunc demùm inobedientibus curæ suæ ouibus pœna sit eis præualens ipsa mors. Ergò cum aliquis suscipit nomen Abbatis, duplici debet doctrina suis præesse discipulis, id est, omnia bona & sancta, factis amplius quàm verbis* ostendere: vt capacibus discipulis mandata Domini verbis proponat: duris verò corde & simplicioribus, factis suis Diuina præcepta demonstret. Omnia verò quæ discipulis docuerit esse contraria, in suis factis indicet nõ agenda: ne aliis prædicans ipse reprobus inueniatur, ne quandò dicat illi Deus peccanti: Quare tu enarras iustitias meas, & assumis testamentum meum per os tuum? Tu verò odisti disciplinam, & proiecisti sermones meos post te. Et qui in fratris tui oculo festucam videbas, in tuo trabem non vidisti.

Non ab eo persona in monasterio discer-

A 5 natur.

Psalm. 39.

** ostendat.
Actor. 1.*

1 Cor. 9.

Psalm. 49.

Matt. 7.

natur. Nō vnus plūs ametur, quā alius, nisi quem in bonis actibus aut obediētia inuenit meliorem. Non præponatur ingenuus ex seruitio conuertenti, nisi alia rationabilis causa existat. Quod si itā iustitia dictāte Abbati visum fuerit, & de cuiuslibet ordine id faciat. Si n̄ aliās, propria teneant loca: quia siue seruus, siue liber, omnes in Christo vnū sumus: & sub vno Domino æqualem seruitutis militiam baiulamus: quia non est personarum acceptio apud Deum. Solummodo in hac parte apud ipsum discernimur, si meliores aliis in operibus bonis & humiles inueniamur. Ergo æqualis sit ab eo omnibus charitas: vna præbeatur in omnibus, secundum merita, disciplina. In doctrina nanque sua Abbas Apostolicam debet illam semper formam seruare, in qua dicit: Argue, obsecra, increpa: id est, miscens temporibus tēpora, terroribus blandimenta: durum magistri, pium patris ostendat affectum: id est indisciplinatos & inquietos debet durius arguere: obediētes autem & mites & patientes, vt in melius proficiant, obsecrare: negligentes autem & contemnentis vt increpet & corripiat admonemus.

Neque dissimulet peccata delinquentiū: sed mox, vt cœperint oriri, radicitis ea, vt praualet, amputet: memor periculi Heli sacerdotis de Silo. Et honestiores quidem atque intelligibiles animos, prima vel secunda admonitione verbis corripiat: improbos autem & duros corde, ac superbos vel ino-

bedi-

*1. Cor. 12.**Rom. 2.**Galat. 2.**Ephes. 6.**Actor. 10.**1. Tim. 4.**1. Reg. 2.*

bedientes, verberum vel corporis castigati-
one, in ipso initio peccati coerceat, sciens scri-
ptum: Stultus verbis non corrigitur. Et ite-
rum: Percute filium tuum virga: & libera-
bis animam eius à morte. Meminisse debet
semper Abbas quod dicitur: & scire, quia cui
plus committitur, plus ab eo exigitur. Sciat-
que, quàm difficilem & arduam rem susce-
pit, regere animas, & multorum servire mor-
tibus. Et alium quidem blandimentis, alium
verò increpationibus, alium suasionibus: &
secundùm uniuscuiusque qualitatem vel in-
telligentiam, ità se omnibus conformet & ap-
tet, vt non solùm detrimenta gregis sibi cõ-
missi non patiat, verumetiam in augmen-
tatione boni gregis gaudeat.

Ante omnia, ne dissimulans, aut paruipẽ-
dens salutem animarum sibi commissarum,
non plùs gerat sollicitudinem de rebus tran-
sitoriiis, & terrenis atq; caducis: sed semper
cogitet, quia animas suscepit regendas, de
quibus & rationem redditurus est. Et ne cau-
setur de minore fortè substantia, meminerit
scriptum: Primùm quærite regnum Dei, &
iustitiam eius: & hæc omnia adicientur vo-
bis. Et iterum, Nihil deest timentibus eum.

Sciâtque, quia suscepit animas regendas
& præparet se ad rationem reddendam. Et
quantùm sub cura sua fratrum se habere scierit
numeriũ, agnoscat pro certo, quia in die iu-
dicii ipsarum omnium animarum redditurus
est Domino rationem, sine dubio addita &
suæ animæ. Et ita semper timens futurã discul-

tionem

Prover. 31.

Matth. 6.

Psalm. 34.

sionem pastoris de creditis ouibus, cum de alienis ratiociniis cauet, redditur de suis sollicitus. Et cum de admonitionibus suis emendationem aliis subministrat, ipse efficitur à vitiis emendatus.

De adhibendis ad consilium fratribus.

C A P. III.

Matth. II.

Quoties aliqua præcipua agenda sunt in monasterio, conuocet Abbas omnem congregationem: & dicat ipse vnde agitur. Et audiens consilium fratrum, tractet apud se: & quod vtilius iudicauerit, faciat. Ideò autem omnes ad consilium vocari diximus: quia sæpè iuniori Dominus reuelat quod melius est. Sic autem dent fratres consilium cum omni humilitatis subiectione, vt non præsumant procaciter defendere quod eis visum fuerit, sed magis in Abbatis pèdeat arbitrio, vt quod salubrius iudicauerit esse, ei cuncti obediant. Sed sicut discipulis conuenit obedire magistro: ita & ipsum prouidè & iustè concedet cuncta disponere. In omnibus igitur omnes magistrum sequantur regulam: neq; ab ea temerè deuietur à quoquam. Nullus in monasterio proprii sequatur cordis voluntatem: neque præsumat quisquam cū Abbate suo proteruè intùs vel foris monasterio contendere. Quod si præsumperit, regulari disciplinæ subiaceat. Ipse tamen Abbas cum timore Dei & obseruatione regulæ
omnia